

Струваше си ходенето – такива неща не се виждат всеки ден. Като се докоснеш до тях, ти се иска да ... пълна еуфория/нирвана. Вижте какво направи тигърчето Алекс - разбирам го. Днес се качихме над 5000 метра и отново слязохме до 4600 метра - добре.

- Предстоеше ни и още една изненада. Тя дойде след като се наситихме на езерото със странното име 69. Все пак то е толкова красиво – не му отива това тривиално име. За кой ли път никой не искаше да тръгва обратно към лагера. Но все пак си тръгнахме и ... срещу нас готвача и още двама от шерпите. Тези какво правят тук ??? Докато си задавах този въпрос, тези пак се развихриха и получихме обяд в чинии, с вилица и лъжица. Абе тези добре ли са ??? Обясниха ни, че това ни са полага и – хайде яжте !!! Приятно е, но е необичайно. Хапнахме, подадохме им чиниите и „излязохме от ресторанта“. И тръгнахме към лагера. Само след 30 мин те ни настигнаха по пътеката, носейки всички нужни за обяда неща и почти на бегот ни подминаха. Те бяха нахранили цялата група, разкъсала се по пътеката и сега бързаха към лагера – вечерята щеше да бъде готова за нашето връщане.

- Прибрахме се по живо и здраво – всички са ОК с изключение на Роси. Главоболие – май нещата не вървят добре.

- Преди вечеря се качих до хижата – хората бяха така добри и ми дадоха възможност да си зарядя телефона. За сега той ми служи перфектно – прави снимка след снима и батерията не се изтощава бързо.
- Вечерята беше готова навреме и както винаги добра. Глежат ни, много ни глежат. А ако тези момчета ги нямаше. БЛАГОДАРЯ !!! Да си жив и здрав Тигърче А !!!
- Нощта мина много по-добре от вчера – спал съм добре – явно аклиматизацията има голямо значение.

27 юни 2017 г.

- Днес трябваше да се качим в лагера, от където щяхме да атакуваме върха. За тривиалните неща няма да говоря – всички си мислехме вече за баира, който трябваше да катерим. Трябваше да стигнем до 4960 метра. Тава вече е по-високо от Монблан.
- Роси и Ицето си тръгнаха надолу – тя не се чувства добре – така е по-добре. Мислех си – какво ли щеше да стане ако Мая беше с мене – добре направихме.
- Извадих българския флаг и го закрепих за раничката - ще го оставим горе ☺.

- Вървим – бавно – крачката е символична – по-бавно от вчера. Все още съм с половинките обувки и тънката грейка – няма проблем засега.
- Гонда Вода – изненадите не спират. Тигърчето Алекс се подсмивва и ни наблюдава. Трябва да минем през леглото на вече изчезнал ледник – спускане по вертикална стена от около 30-40 метра – една верига и едно обезопасяващо въже. До тук бяха и Светослава и Данчо – те вече бяха решили, че няма да атакуват върха, но и днешната им разходка стигна до тук.

- Един по един групата се спусна долу – първа беше Дани – като бивша катерачка го направи перфектно.
- От там до лагера си беше просто маане – бавно и внимателно. Към средата на деня сме там. Както винаги всичко вече е готово. Фуриите пак се свършили всичката работа. Ще сме по трима в палатките - има ли значение. Така нареченото „спане“ ще е кратко и на пресекулки – не очаквам дълбок сън.
- Получаваме редовния обяд – супата беше перфектна. Почерпих бандата с малко шоколад и ядки – идеята е да сме добре за атаката. Всеки си има своите притеснения... Налягахме и ще спим – да ама не – на тази височина си за първи път – моторчето не е свикнало и се надбягва със секундите – а бе иска да излезе през устата...Е подремахме си до 12 часа през нощта.

28. юни 2107 г.

- **Денят** дойде – нашите водачи ни събудиха. Облякохме се итръгнахме. Ледникът е надвиснал на около 100-тина метра над нас. Тъмно е, но челниците вършат работа. Пикела в едната ръка и нагоре ... Вече съм с зимните обувки – добре, че ги взех !!!
- След около 1 час стигаме ледника – всеки си слага котките. Алекс ни разпредели по групи – аз съм с Доби, Дани и Рикардо, като водач. Да сме живи и здрави !!! По правилата на Перу от човек до човек на въжето трябва да има около 15 метра – така и ще вървим. Бавно се търкаляме нагоре. Спре ли един от групата, спира цялата група. Рикардо беше безкрайно търпелив през цялото време – нито веднъж не каза , че трябва да тръгваме или защо някой се мота.
- Групата на Лили и Боби ни подмина - те са по-бързи – няма проблем. Настигат ни и ни подминават още две или три групи – не помня вече колко точно бяха – какво значение има – нали вървим нагоре !!!
- След около 2 часа ходене Доби свърши горивото. Склона стана много стръмен и тя беше до тук. Рикардо извика един от шерпите, откачи я от въжето и този мъж тръгна надолу с нея. Сега сме само трима, то това не означава, че ще вървим по-бързо.